

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. P.**, zast. Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem se sídlem AK Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského sodu v Hradci Králové ze dne 4. 4. 2003, č. j. 32 Ca 209/2002 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Soudem ustanovenému advokátovi Mgr. Petru Švadlenovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1075 Kč, která bude uhrazena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 4. 2003 byl zamítnut návrh na obnovu řízení o invalidní důchod vedený pod sp. zn. 29 Ca 230/1996. Stalo se tak s poukazem na ustanovení § § 111 – 119 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, když v § 114 s. ř. s. jsou taxativně vymezeny případy přípustnosti obnovy řízení, a obnova řízení ve věcech důchodového pojištění není dle tohoto ustanovení přípustná.

Proti tomuto rozhodnutí podal ve lhůtě zákonem stanovené stěžovatel podání, jež nazval odvoláním a ve kterém se zabýval důvody, pro které by mělo být jeho žádosti

na obnovu řízení o plný invalidní důchod vyhověno. K výzvě soudu byla kasační stížnost doplněna ve smyslu pokynu k odstranění jejich vad, a to o právní důvody. V nich je poukázáno na ust. § 114 odst. 1 a následně o odst. 2, 3. Je dovozováno, že ust. § 114 s. ř. s. přípustnost obnovy řízení ve věcech důchodového pojištění nevylučuje, jestliže návrh na obnovu řízení směřuje proti rozsudku vydaného v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a takový i stěžovatelův návrh ve skutečnosti je, neboť bylo potvrzeno rozhodnutím krajského soudu dne 10. 10. 1996 pod č. j. 29 Ca 230/1996 – 17 rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení jímž byl odňat plný invalidní důchod, a tudíž v tomto řízení (29 Ca 230/1996) se stěžovatel domáhal ochrany před zásahem správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno dne 28. 5. 1996 pod č. xxx. Uvádí, že jsou tak dány důvody pro podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a), e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud však důvodnou kasační stížnost neshledal. Z obsahu připojeného soudního spisu je patrné, že rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové z 21. 6. 2001, č. j. 29 Ca 230/1996 – 97 bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 5. 1996 č. xxx, jimž byl stěžovateli odňat plný invalidní důchod počínaje dnem 12. 7. 1996 podle § 56 odst. 1 zák. č. 150/1995 Sb. s odůvodněním, že stěžovatel je, podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Pardubicích ze dne 26. 3. 1996, již pouze částečně invalidní. Proti tomuto potvrzujícímu rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 6. 2001 bylo podáno odvolání k Vrchnímu soudu v Praze a tento svým rozsudkem ze dne 5. 2. 2002, č. j. 2 Cao 252/2001 – 110 rozsudek soudu I. stupně potvrdil a pokud šlo o dovolání adresované Nejvyššímu soudu v Brně, ten jej svým usnesením ze dne 3. 10. 2002, č. j. 30 Cdo 1526/2002 – 141 odmítl.

Důvod, který uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, nemůže být shledán oprávněným pro přístup k Nejvyššímu správnímu soudu. Ten totiž jedná ve smyslu ust. hlavy III dílu druhého – obnova řízení; podle ust. § 114 je uvedena přípustnost návrhu na obnovu řízení jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a nebo ve věcech politických stran a politických hnutí. Ustanovení o ochraně před zásahem správního orgánu (§ 82 a s. ř. s.) představuje případ, kdy je žalobně legitimován každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, dále jen zásah správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. O takový případ se však v dané věci nejedná, neboť z obsahu soudního spisu je nad veškerou pochybnost patrné, že dne 28. 5. 1996 pod číslem xxx Česká správa sociálního zabezpečení jako správní orgán vydala rozhodnutí, podle hmotně právního předpisu - zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění - za použití zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení jako předpisu procesní povahy. V soudním přezkumu podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu ve znění účinném k 31. 12. 2002 byla také věc projednávána nejprve Krajským soudem v Hradci Králové jako soudem I. stupně a posléze i Vrchním soudem v Praze a Nejvyšším soudem ČR. Není tedy vůbec na místě úvaha o použití ust. dílu třetího hlavy II soudního řádu správního, neboť po pravdě nejde o nezákonný zásah, nýbrž jde o rozhodnutí správního orgánu, o němž se vede řízení nyní podle hlavy II dílu prvního soudního řádu správního. Za této situace závěr Krajského soudu v Hradci Králové jako soudu I. stupně o tom, že obnova řízení v dané věci, tedy důchodového pojištění, není přípustná, resp. nebyla přípustná ani podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2002 (§ 250s odst. 2 o. s. ř.), je zcela odpovídající zákonu. Důvod nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní

normy na konkrétní případ nebo situaci. Podle písm. e) cit. paragrafu kasační stížnost lze také podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Ze shora vysloveného vyplývá, že žádný z těchto důvodů zde nebyl přítomen. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jedinému možnému závěru, že totiž důvody uvedené v kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl úspěch v tomto soudním řízení, nemá právo na náhradu nákladů řízení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval, proto soud rozhodl, že jemu se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Soudem ustanovenému zástupci se určuje odměna v souladu s ust. § 35 odst. 7, § 120 s. ř. s. částkou 1000 Kč za jeden úkon právní služby převzetí věci § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, paušální náhradu výdajů částkou 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. 187/1996 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 8. 10. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu